

Pirtin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

„Muista Luoja nuoruudessasi...“

Rakkaat opistolaiset! Olemme joskus laulaneet näin yhdessä ollessamme tai ainakin lukeneet Raamatustamme tuon kehoituksen. Pyytäisin Sinua nyt jälleen pysähtymään tämän sanan eteen.

Tahtoisin kysyä Sinulta, millaista seuraa Sinulla on, mitä harrastat. Näitä asioita pohdittiin opistoaikana keskusteluillassa, mutta lisäksi monessa huoneessakin.

Tiedän, että monelle teistä paluu entiseen tuttuun ympäristööne merkitsi joutumista monen vaikean ratkaisun eteen. Yksi niistä oli kysymys, miten suhtaudun entisiin ystäviini ja heidän harrastuksiinsa. Tiesit kyllä, että Sinua odotettiin silläkin taholla, mihin Sinun tuntosi oli arka. Miten nyt on käynyt?

Monen opistolaisen tie on tässä kysymyksessä samanlainen. Aluksi opistoajan muistot ja vaikutteet olivat eläviä, ja niitä vaalittiin rakkaudella, välittämättä siitä, mitä siitä toiset sanoivat. Opiston juhlia, varsinkin toveripäiviä, odotettiin ja esteetkin raivattiin, jos niitä uhkasi ilmaantua. Mutta sitten alkoi toisenlainen kehitys. Huomasit olevasi yksin. Olikohan se tosiaan välttämätöntä. Eiväthän ne huonoissa harrastuksissa kulkeneet entiset ystäväsiäkään! Tämä oli totta; Sinun täytyi näin myöntää. Opisto aika jäi jo ajassakin kauemmaksi, uusia tehtäviä ja velvollisuuksia oli hoidettava. Juhlamatkatkin harvenivat; oli kuin jokin olisi lähtöä estellyt. Lienetkö huomannut, että yhteinen Raamatun luku oli jäänyt jo aikaisemmin, hiljaisista rukoushetkistä puhumattakaan.

Mistä tällainen kehitys sai alkunsa? Et Sinä huonoa seuraa halunnut, et varmasti,

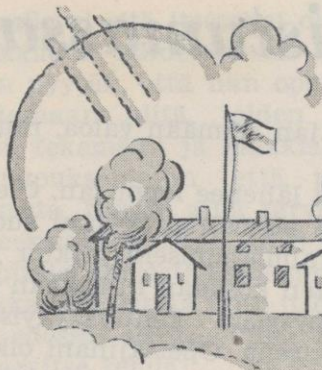
sen tiedän kyllä. Huonot harrastukset olisivat tuntuneet vastenmielisiltä. Mutta se, mihin alussa olevassa Raamatun Sanassa kehoitetaan, puuttui. Siitä alkoi elämäsi uusi suunta!

Tahtoisin sanoa Sinulle, kuten monasti ennen: On olemassa paljon hyviä harrastuksia, mutta mikään niistä ei ole kyllin hyvä Sinulle, jos niissä jää syrjään uskonelämän vaaliminen. Et saa luulla, että ne riittävät Sinulle ja voisivat korvata tämän elämäsi syvimmän tarpeen. Sitä tarvetta ei tyydytetä kunnioittavasti vaikenemalla näistä asioista, kuten yleisesti hyvien rientojen piirissä tapahtuu. Eikä silläkään, että joskus lauletaan hengellinenkin laulu, jos sellaiseen soveltuva tilaisuus ilmaantuu.

Jumalan muistaminen vie syntien anteeksiantamuksen pyytämiseen. Jos se jää, on Jumalakin unohtunut. Vain siten voidaan omaa uskonelämää hoitaa, että eletään joka päivä avoimessa suhteessa Jumalaan. Se on mahdollista anteeksiantamuksen kautta. Jumalan muistaminen ei päästä meitä vetäytymään toisten seläntaakse, sillä Jumalan eteen on kuitenkin astuttava yksin. Jumalan muistaminen tuo meille vastuun lähimpien ystäviemme pelastumisesta. Me olemme liian arkoja tässä asiassa ja helposti liian rohkeita, kun olisi syytä olla arkana, ettemme vain vieraantuisi Jumalasta.

Muistathan vielä, että oli onnellista, kun suhteet Jumalaan selvisivät. Muuta tietä et koskaan voi saavuttaa todellista onnea elämäsi!

Toivo Salomaa.

PIRTIN

Siesti +

Nurmeksen Evankelisen Kansanopiston Toveriliiton lehti

N:o 1

Päätoimittaja: Past. T. Salomaa

1950

Matkalainen.

*Oot täällä outo matkamies,
Vie maahan kaukaiseen Sun ties'
Sä olet muukalainen.
Jos olkoon kuinka kotonaan,
Niin ihminen on vieras vaan
Ja aina matkalainen.*

*Et koko elinaikanas
Sä luopua saa sauvastas
Sun vaellukses tiellä.
Vie tiesi kohti kuolemaa,
Ja iäisyys kun aukeaa,
On lepo vasta siellä.*

*Jos lietes luona istunet
Tai maailmata matkannet
Levotta retkilläsi,
Niin yks on aina matkanpää,
Jos kuinka kierrät, ei se jää,
Se ain on edessäsi.*

*Mua syntistä ja heikkoa
Sä, Herra, aina johdata
Matkalla maailmassa.
Sä valitsemaan auta tie,
Mi määrään oikeahan vie,
Kotiini taivahassa.*

VX 499.

Elämäntehtävään valmistumassa.

Jo ennen opisto aikaani tunsin voimakkaan halun päästä seminaariin. Opistoaikana se yhä syveni. Ensin ajattelin alakansakouluseminaaria, mutta opiston johtajattaren viisaan neuvon ansiosta päätin lähteä yläkansakouluseminaariin. Tätä päätöstä yrittivät monet esteet horjuttaa, mutta vähitellen ne raivautuivat tieltä ja melkein hämmästyneenä totesin syksyllä 1945 olevani Raahen seminaarin oppilas. Siitä alkoi tie, alkoi valmistuminen elämäntehtävään.

Mainitsin, että tunsin voimakkaan halun päästä seminaariin. Päämääränäni oli silloin todellakin seminaari eikä opettajaksi valmistuminen. Halusin päästä tyydyttämään tiedonjanoani, mihin elämässäni oli ollut mielestäni liian vähän mahdollisuuksia. Tästä syystä olin onnellinen päästyäni seminaariin. Vuosikausiin en ajatellut päämäärää, johon aloittamani tien piti viedä. Uskon, että monen luokkatoverini laita oli samoin. Mutta viime talvena meitä alettiin ravistella hereille. Meidät vietiin kuuntelemaan tunteja, joita harjoituskoulussa pitivät vuotta edellä olevat toverimme. Meidän täytyi myös kirjoittaa n.s. ohjelmia, eri aineiden tuntisuunnitelmia. Kauhulla silloin ajattelin edessä olevaa opetusharjoittelun I. kokelasvuotta ja edessä olevaa elämäntehtävää. En tuntenut valmistuneeni ollenkaan opettajatehtävää varten seminaariaikaani.

Viime syksynä saimme aloittaa opetuksen harjoituskoulussa. Voi, miten vähäpätöiseksi tunsimme itsemme! Miten kaukana olimmekaan opettajaihanteesta, tahdikkaasta, viisaasta, kärsivällisestä, oikeamielisestä, nöyrästä, aidosta, ilomielisestä ja velvollisuudentuntoisesta esikuvaopettajasta. Mutta opettaminen oli hauskaa, lapset valloittavia. Nyt, kun kokelasajasta on kulunut enemmän kuin puolet, voi todeta, että tämä vuosi on ollut seminaariajan hauskin ja antoisin. Uskallan iloiten ajatella tulevaisuutta omalla koulullani. Pelkään kyllä, kun vertaan omia voimiani työn suuruuteen, mutta tiedän Jumalan vastaavan kaikesta. Mieltäni on suuresti lohduttanut tohtori Haavion lause: »Vaikealla, erehtyneellä ja väsyneelläkin opettajalla on Vapahtaja. Olipa usko Häneen vain kuin heikko, häilyvä liekki, se tuo

sittenkin opettajan elämään valoa, rauhaa ja voimaa».

Seminaariaika lähenee loppuaan. Olenko silloin jo valmis elämäntehtävääni suorittamaan? En! Valmistumiseni jatkuu yhä. Pyyntöni on, etten koskaan tulisikaan valmiiksi vaan pysyisin kehityskykyisenä, ikuisena koululaisena. Opettajinani olkoon Taivaallisen Isän rakkaus, lähimmäisteni neuvot, pienet oppilaani sekä omat erehdykseni.

Eevi Kuvaja.

Viisivuotisen opiskeluvuoden viimeinen lukukausi on jo hyvää vauhtia menossa. Yhä useammin lentävät ajatukset tulevaisuuteen. Mutta näin opiskeluaikojen lopulla ne viipyvät myös usein siinä ajassa, jonka olen täällä Raahessa viettänyt.

Kun ajattelen kuluneita vuosia, on päällimmäisenä mielessä työ ja ponnistelu. On saanut kokea, että elämässä ei saa mitään ilmaiseksi. Ja kuitenkin tuntuu toisaalta, että ei ole sittenkään tehnyt tarpeeksi ja kaikkea voitavaansa. Olisi voinut oppia paljon enemmän näinäkin vuosina, jos olisi ollut tarmokkaampi ja sitkeämpi. Usein on kyllä tuntunut siltä, että annetut tehtävät ovat ylivoimaisia suorittaa. Mutta aina on saanut myös kokea: »Niinkuin sinun päiväsi, niin on voimasikin oleva».

Mutta ei ainoastaan työtä ja ponnistelua, vaan paljon iloa, usein työniloakin ja unohtumattomia juhlahetkiä on näihin vuosiin sisältynyt. Niiden muisto lämmittelee vielä vuosienkin perästä. Olen kiitollinen Jumalalle kaikesta siitä hyvästä ja kauniista, jota olen saanut näiden vuosien aikana. Erikoisesti olen kiitollinen kaikista niistä ystävällisistä ihmisistä, joita olen tullut tuntemaan. Heitä on monia opettajieni ja tovereitteni joukossa. Muistan myös kiitollisena monia muita, seminaarin ulkopuolella olevia ihmisiä.

Kun joutuu tekemisiin sellaisen ihmisen kanssa, jolla on aina jokin ystävällinen sana sanottavana, tuntee, että itsekin tahtoisi olla hyvä ja ystävällinen. Maailmassa voisi olla paljon iloa ja päivänpaistetta, jos vain me tahtoisimme.

Kun ajattelen tulevaa työtäni, toivoisin, että minulla olisi rakkautta. Tiedän, että

minulla ei sitä itsessäni ole. Mutta kaiken rakkauden lähdehän on Jumala. Häneltä saan pyytää, että hän opettaisi minua rakastamaan niitä, joiden parissa joudun työtä tekemään ja kaikkia ihmisiä.

Rukoukseni on, että pysyisin lähellä Jeesusta. Nyt ja aina tarvitsen joka päivä anteeksiantamusta. Olisi raskasta elää, jos pitäisi päivästä toiseen kantaa syntiensä taakkaa ja yrittää niitä itse sovittaa Jumalan edessä. Mutta, mikä ihana asia, niin ei tarvitse tehdä!

On turvallista ajatella tulevaisuuttakin, kun tietää, että saa tuoda kaikki syntinsä, puutteensa ja vajavaisuutensa Vapahtajan eteen. Hän ymmärtää ja antaa anteeksi, vaikka ihmiset eivät ehkä niin tekisikään.

Kaisu Piirainen.

Tietäni johtaa Herrani Jeesus, niin, Hän mua johtaapi, en tiedä, minne!

Vaan jos Hän veisi valoon tai varjoon. rauhassa kuljen mä seurassaan sinne.

Säkeet ovat laulusta, jonka valitsimme kurssilauluksemme heti diakonissalaitokseen tultuamme. Tunsimme silloin todella tarvitsevamme Herran Jeesuksen oppaaksemme tälle uudelle taipaleelle lähtiessämme. Tuota samaa laulua olen nytkin tovereitteni kanssa laulanut näiden viimeisten kurssiviikkojen aikana.

Ero tovereista, ero laituskodista, tuleva, vaativa tehtävä tuo vakavuutta elämään. Siitä kuitenkin saa iloa, että se Herra, joka tähän asti on auttanut, kulkee johdossa. Olipa siellä edessä sitten valojen ohella varjojakin.

Vaikka tuleva tehtävä valtaosalta täyttääkin mielen, niin mielellään viipyy myöskin kurssiajan muistoissa. Vaiherikasta aikaa se on ollut.

Tunnen uudella tavalla löytäneeni ihmisen. Herra, anna minulle myötäelämisen taitoa! Anna edes pieni pisara rakkaudestasi sydämeeni, voidakseni oikein auttaa kärsivää lähimmäistäni. Näin olen koettanut pyydellä.

En ole osannut potilaitani hoitaa Kristuksen luo, mutta he ovat hoitaneet minua.

»Mikä se olikaan sisaren nimi? Tahtoisin iltarukouksissani muistaa teitä», kyseli kerran eräs hoidettavani. Sydämeistäni kohosi silloin kiitos Jumalan puoleen. Kuka tietää, miten monta rukousta, minun, hei-

kon työntekijän puolesta, on sairasvuoteilta noussut Herran eteen.

Sen olen tiennyt, että Herran tahdosta olen mikä olen. Hän on antanut iloa työssä ollessani. Hän on johdattanut minut vapaa-aikoinani Jumalan sanan ääreen. Hän on antanut ystäviä Herrassa.

»Hänelle, joka voi antaa enemmän, monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä anomme tai ymmärrämme, olkoon kiitos.»

A - M i .

»Sisar! Onko sisar siellä? Siisaarr...!»

»Täällä, tulen pian!»

»Joko olette jakanut lääkkeit?»

»Kyllä».

»Kun olette keittänyt ne ruiskut, vaihtakaa kompressit ja siteet, täyttäkää jääpussit ja hakekaa sen jälkeen röntgenkuvat alhaalta sekä tuokaa apteekkikori. Tulkaa sitten raportille, jäätte illaksi yksin, tulee vielä pari leikattua, katsokaa: kello soi!, painukaa jo, menkää ensin puheli-meen!»

— Huhhuh, mitä hän sanoikaan? — Oli opetettu, ettei saa juosta, vaikka olisi kuinka kiire, pitää näyttää rauhalliselta, kaikkitietävältä ja luotettavalta. No, yritän. Kasvot hehkuen ja kädet vapisten tein työtäni.

Vihdoin oli ilta ja työni päättyi. Iltarukouksen jälkeenkin askarrutti mieltä vain ajatus: mitähän jätin tekemättä!

— — —
Tallustelin yksin talvista tietä, mieli apeana. Tunsin itseni yksinäiseksi, kaikki tuntui turhalta ja kaikki mitä yritin, meni männikköön. Mitä varten minäkin »hölmö» tulin diakonissalaitokseen. Eihän minusta mitään tule. Kunpa olisi rahaa, lähtisin kotiin ja jäisin sille tielle.

Humpsis! Löysin itseni ja pienen lapsiparven hangesta. Kylläpä olikin riemua kerrakseen. Siitä selvisimme vielä pyhäkouluunkin. Hiljennyimme... Eipä tuntunutkaan enää mikään turhalta. Nuo lapset opettivat minua enemmän kuin minä heitä.

— — —
Pieni lapsi oli avun tarpeessa. Kuume oli korkealla ja vaikka veli selitti: »Nyt tuli nissa-täti ja nyt se Eeva paranee», ei siitä ollut apua. Haettiin myös lääkäri ja yhteisvoimin saimme pikku Eevan terveeksi. Siihen kului kyllä monta päivää, mutta me Erkin kanssa uskomme, että Jumala antoi viisautta tohtori-sedälle ja nissa-tädille ja siksi pikku sisko parani.

Ei palveltavaksi vaan palvelemaan.

Ensimmäinen diakonissa on nyt toveriliittolaistemme joukossa. Sain olla mukana kauniissa juhlahetkessä helmikuun 27 p:nä Pieksämäen diakonissalaitoksella. Heitä oli 13 nuorta naista, jotka 4 vuotta olivat olleet valmistumassa palvelukseen työhön ja nyt päättivät kurssinsa.

Kaukana oli tuona iltana kaikki kestä-
mätön ihanteellisuus ja ihmistyön ylistys. Nähtiin, että kaikki on armoa. Sanottiin, ettei Jumalan työt ammenna voimaa siitä, kuinka taitavia me olemme. Laitoksen johtajatar muistutti sisaria Jeesuksen sanoista: »Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä». Me olemme vain oksia Jeesus-viini-
puussa. »En tehdä hyvää voisi, oi Herra, milloinkaan, jos Henkeäs et soisi, mua täällä ohjaamaan» veisattiin yhteisesti.

Eräs sisarista muisteli, kuinka päivän tunnussana heidän ensimmäisenä kurssipäivänään oli kuulunut: »Te ette valinneet minua, vaan minä valitsin teidät». Ja kuinka nuo sanat ovat rohkaisseet monta kertaa, kun oma järki on tahtonut tehdä mahdottomaksi tämän tien kulkemisen. Samaa luottamusta todistivat sisarkuoron esittämät kauniit laulut. »Meren tiedän suuren ja valtavan — se Herrani Jeesuksen rakkaus on», lauloivat he muun muassa.

Meillähän näistä sisarista on vähän sellainen käsitys, että he ovat melkein pyhi-

»Jumala, tee minut lapseksi jälleen», on minun huokaukseni, kun muistelen kuluneita vuosia. Paljon enemmän olisi riittänyt siunausta toisille ja minulle, jos olisin aina luottanut lapsellisesti Jumalaan. Oppilasaikani on pian päättymässä. Sen ajan muistot tulevat välähdyksinä mieleen. On ollut siunausta ja iloa, joskin on ollut myös murhetta. Kiitän teitäkin, toveriliittolaiset, että olette olleet osaltanne kantamassa minuakin Jumalan eteen. Työmiehiä tarvitaan. Lähetän siunaavat terveiseni täältä Diakonissalaitoksen nurkilta kaikille — kaikille.

»Herra, vaadi minulta, mitä tahdot, mutta anna minulle, mitä vaadit.»

Kaija Kuittinen.

myksiä, ainakin vähemmän ihmisiä kuin muut. Eikä sellainen elämä taida olla oikein hauskaakaan. Mutta mieltikäämme näitä laitoksen johtajan ennen todistusten jakoa esittämiä ajatuksia:

Joudutaan lähettämään saviastioita, joitten pinta on usein rosoinen ja halkeamissa. Täytyy lähteä reaaliselältä pohjalta: olen vianalainen, tiedoissani ja taidoissani on toivomisen varaa, luonteessani on vikoja ja kaiken lisäksi olen syntinen. Totta kuitenkin on lisäksi: tällaista työntekijää kannattelee Jumalan armo, joka päivittäin anteeksiantamuksena tulee syntiselle ihmiselle voimaksi. Reaalisista asioista kaikkein todellisin on Jumalan armo. Kun työntekijä pyrkii masentumaan, on armo olemassa. Hän muistutti vielä kokemuksesta, johon rovasti Pakkala elämänsä aikana oli tullut: Jumalalla on armoa enemmän kuin jaksat vastaanottaa.

Tällaisin evästyksin lähetettiin nämä sisaret työhön. Useita heistä joutui rajaseudun seurakuntiin, Anna-Mirjami jäi sisälähetysseuran omaan sairaalaan Pieksämäelle. Heillä oli takanaan sisältörikas oppiaika. Diakonissalaitos suurena kotina oli kouluuttanut, kasvattanut ja hoivannut heitä. Sain minäkin kokea tuon kodin lämpöä ja tuntea sen hengen, joka läpiti kaikki olevan iloisia, vapaita ja onnellisia. Siellä opetellaan palvelemaan. Sehän on sisarten tehtävä kutsumuksessaan. Rikas elämä on edessäpäinkin. Totisesti he ovat valinneet ihanan tehtävän. Siinä on kutsumus, jolle kannattaa elämänsä antaa. Tällaisia ajatuksia herätti tuo ilta. Ja alttiin mielin tuntuivat nuo valmistuneet työsaralleen lähtevän, »köyhinä, mutta monia rikkaiksi tekevinä».

Ajattelepa, toveriliittolainen, ehkä tässä olisi sinullekin elämäntehtävä. Siinä saisit varmaan kokea tyydytystä ja iloa. Kuinka olisikaan ihanaa, jos uusia toveriliittolaisia liittyisi sisarten palvelemaan joukkoon.

Pirtin Viesti pyytää esittää vielä onnitelunsa sisar Anna-Mirjamille ja toivoo, että hän monelle ihmiselle saisi olla avuksi ja kylvää iloa sydämiin missä liikkuneekin.

*„On lunastus meillä”. Se kaikilla on.
Oi, siinä on aarteemme arvaamaton!”*

Tervehdyksiä sisaropistoilta:

Kiteen ev. Kansanopisto.

Me tervehdimme teitä nyt
Nurmeksen seudun »perhe».
Kai oikein olen älynnyt
vai oisko tullut erhe?
Nyt uusi koti nouseva
on helpotukseksenne,
mi lisää Hengen valoa
voi antaa seudulenne.

Jaa mitä kuuluu? Sanoa
saa: pelkkää hyvää, hyvää!
Me saimme paljon taivaasta,
niin monta Hengen jyvää
on Isä sieltä kylvänyt
parahaks sielujemme.
Ja niitä kastelee Hän nyt.
Me siitä iloitsemme.

Ja ystävät Te ylhäällä
(kun katson karttaa täällä!)
No, tää ois kyllä salaisuus
mun pitää kielen päällä,
ett' Kiteellekin talo-uus
kai kohta nousta alkaa,
niin että piankin astutaan
kanssanne yhtä jalkaa.

Koteja seudun itäisen
Oi Herra, siunaa näitä!
Opistot Kiteen, Nurmeksen
täysiä tähkäpäitä
ne että kerran koota saa
Sun nimes kunniaksi!
Ja ilolaulu kajahtaa
Sun luonas valtavasti.

Maija Hytönen.

»Mua neuvo valvomaan
Ja armoon juurtumaan
Uskomaan näkemättä
Ja muuta pyytämättä
Kuin olla lunastettu,
Sun kuuloos istutettu.»
Näinkin veisattiin tuossa juhlassa.

Helvi Valkonen.

**Lounais-Suomen ev. Kansanopisto,
Loimaa.**

Tervehdimme Teitä, Nurmeksen Evan-
gelisen Kansanopiston johtaja, opettajat,
nykyiset oppilaat ja toveriliittolaiset, seu-
raavilla opistomme tunnusmerkkiin kirjoj-
tetuilla sanoilla: »Se on täytetty». Tämä
suurin voittohuuto, jonka Jeesus viimeisinä
sanoinaan julisti voittaessaan maailman
Golgatan ristinpuussa, on takeena siitä,
että me Jeesuksen lunastustyön kautta
saamme omistaa iankaikkisen elämän tai-
vaallisessa kirkkaudessa. Tähän turvaten
me saamme täällä Loimaan kansanopis-
tossakin toimia. Vaikkei meillä olekaan
käytettävissä liikoja tiloja eikä muuten-
kaan hyviä ulkonaisia olosuhteita, olemme
kuitenkin iloisia siitä, että opistomme saa
olla välikappaleena Jumalan valtakunnan
työssä.

Tiivistä opiskelua ja ahkeraa työntouhua
on opistomme arkielämä, johon vaihtelua
toi äskettäin tekemämme kolme päivää
kestänyt opinto- ja virkistysretki Helsin-
kiin. Runsain mitoin oli Herra siunaa-
massa tätä matkaa.

Iloisia olemme myös siitä, että olemme
saaneet tänne »etelään» kunnollisen talven,
joten meilläkin on mahdollisuus valmen-
tua opistojen välisiin hiihtokisoihin vas-
tuamme mukaisesti. Monet lujat karsinnat
on saatu pitää ennenkuin kisoihin mat-
kustavista hiihtäjistä on päästy selville.

Siunausrikasta on ollut työ täällä. Mo-
nella tavalla Herra on saanut puhutella
opistomme asukkaita, niin että hyvin mo-
nelle oppilaalle on kirkastunut Jeesus Va-
pahtajana. Meidän pyrkimyksemme ja
hartain toivomme on, että jo seuraava
oppilasparvi voisi saada uuden opistokodin.
Täyttäköön Jumala nämä toiveet, samoin
kuin teidän toiveenne oman opistoraken-
nuksenne suhteen.

Jumalan siunausta Teille ja Teidän työl-
lenne toivoo:

Loimaa.

Sirkku Posti, Vehkalahti.
Aaro Linden, Somero.

Salon seudun ev. Kansanopisto, Muurla.

Meilläkin rakennetaan pian, jos Jumala suo. Viime huhtikuun alussa opistoamme kohtasi järkyttävä onnettomuus, kun tulipalo tuhosi kauniin, historiallisestikin arvokkaan päärakennuksemme. Jouduimme vaikeaan tilanteeseen. Olimme, ap. Paavalin sanoja käyttäkseni »kaikin tavoin ahtaalla, neuvottomat, maahan kukistetut». Näimme vain kaksi vaihtoehtoa: opistomme työn lopettaminen tai uuden rakennuksen hankkiminen. Jälkimmäinen näytti olevan voittamattomien vaikeuksien takana, edellistä emme myöskään uskaltaneet ajatella. Olihan Taivaan Isä sentään kuin ihmeen kautta säästänyt opiston sivurakennukset, ja olihan meillä 7:n toimintavuoden jälkeen toveriliitto, joka ei olisi saanut jäädä kodittomaksi. Monet ystävät rohkaisivat, Jumalan Sana toi etemme ihmeellisiä armolupauksia. Vähitellen saimme huomata, ettemme olleetkaan umpikujassa. Tie aukeni, tosin vain kapea, vaikeasti kuljettava polku, mutta kuitenkin Jumalan selvästi osoittama. Oli ryhdyttävä rakentamaan. Tehtiin suunnitelmia, neuvoteltiin, kerättiin varoja. Työ tuntui vaikealta. Usein täytyi huutaa Isän puoleen: »Auta ja johdata meitä». Nyt on suunnitteluvaihe päättynyt. Talo on valmiina paperilla. Parailaan otetaan vastaan urakkatarjouksia. Nykyiset oppilaat, joita on 35, odottavat hartaasti, että he saisivat nähdä raunioilla työn alkavan ennen opistoajan päättymistä. Varmaankin on vielä paljon vaikeuksia voitettavana, ennenkuin talo on valmis. Älkäämme kuitenkaan antako sijaa toivottomuudelle. Emme maahan kukistuneinakaan ole hyljättyjä. Herra sanoo: »En minä sinua hylkää».

Annikki Salo.

Helsingin Evankelinen Kansankorkeakoulu.

Evangelisten kansanopistojemme kuopus, Helsingin Evankelinen Kansankorkeakoulu, on toiminnassa kuluvana talvena ensimmäistä vuottansa. Opiston suojiin on kokoontunut eri puolilta maata 35 nuorta, joista suurin osa kansanopiston käyneitä. Nurmeksen opiston kasvattejakin on täällä opiskelemassa kuluvana talvena neljä. No-

peasti on talvi kulunut ja pian on käsissä aika, jolloin ensimmäinen oppilasparvi jättää opiston suojat. Mutta ensi syksynä odotamme taas suunnilleen samansuuruista opiskelevien joukkoa Helsinkiin, Kallion Rukoushuoneen suojiin ja ehkä silloin siinä joukossa olet Sinäkin, »Pirtin Viestiä» nyt lukeva Nurmeksen opiston toveriliittolainen. Siksi haluaisin tämän pienen tervehdyksen puitteissa vähän selostaa kansankorkeakouluopintoja eräästä polttavasta näkökulmasta tarkastellen.

Tämä polttava kysymys on o m a n t e h t ä v ä n löytäminen yhteiskunnassa. Kansanopistossa se kysymys ei kaikkien kohdalla ole vielä niin ajankohtainen kuin niille, jotka suunnittelevat eteenpäin pääsemistä opiskelun tietä. Tässä suuressa kysymyksessä ratkaisuun pyrittäessä suuntautuvat monen katseet kansankorkeakouluun. Löytyisikö ratkaisu sitä tietä? Voiko kansankorkeakoulu, siis kansanopiston käyneen nuorison jatko-opisto itsenäisin opiskelumahdollisuuksin, avata tien elämäntehtävää etsivälle nuorelle?

Koetan esittää muutamia näkökohtia.

Ensiksikin: Kansankorkeakoulu ei ole alkuperäisen rakenteensa puolesta ammattikoulu, vaan se on vapaa kansansivistyslaitos kansanopiston tapaan. Mutta siitä huolimatta se varmaankin voi palvella nuorisoa vapaita opiskelumahdollisuuksia antaen myös elämäntehtävään valmistumista silmälläpitäen.

Millä tavalla Helsingin Evankelinen Kansankorkeakoulu (samoin myös Karkun Ev. Kansankorkeakoulu) voisi tässä kysymyksessä palvella?

Yleisimmin siten, että pyritään luomaan sellaista yleissivistystasoa, että siltä pohjalta itsekunkin on helpompi jatkaa tiettyihin päämääriin asti. Saadaan tarpeellisia pohjatietoja, m.m. tuiki tarpeellista harjaantumista äidinkielessä, joka on välttämätöntä, mille alalle hyvänsä sitten joudutaankin.

Erikoisesti myös siten, että koulumme tarjoaa opiskelumahdollisuuksia kristillisen nuorisotyön alalla. Sekä tietopuoliset opiskeluaineet että monet harjoitukset on suunniteltu siten, että kristilliseen nuorisotyöhön haluava (jopa vakinaiseksikin työntekijäksi pyrkivä) voi hyödyksensä käyttää talven kansankorkeakoulussa.

Kansankorkeakoulu muodostaa myös tarpeellisen väliportaan niitä varten, jotka Yhteiskunnallisessa Korkeakoulussa Helsingissä opiskelemalla haluavat valmistua

Sairalan kävijät kertovat.

(Ainevihoista poimittua)

Helmikuun 18. päivänä kokoontui joukko oppilaita matkatamineissaan pirtin rappujen eteen. Sivustakatsoja saattoi heti kaikesta päätellä, että nyt oli jotain erikoista tekeillä. Ja niinhän olikin, me opiston hiihtojoukkue ynnä huutosakki olimme lähdössä kauas omasta opistostamme. Perinteelliset hiihtokisat evankelisten opistojen välillä olivat tällä kertaa Sairalan opistolla, Iitissä. Sinne mekin olimme lähdössä.

*

Junan penkille istuessani valtasi mieleni ensimmäiseksi katumus, sittenkin olisin mieluummin halunnut jäädä rakkaaseen Haikolaan. Mutta vähitellen mieleni muuttui, tunsin olevani kuitenkin onnellinen päästessäni mukaan.

»Me lapset Kainuun, Karjalan, maan karun meille rakkahan, laulamme iloiten...» kaikuu hämärtyvässä illassa, junan kulkiessa tasaista tahtiaan eteenpäin. Melkein yhden vaunuosaston täyttävä nuoriso-

erilaisiin kunnallisiin y.m. huoltotehtäviin. Mainitsen vain eräänä esimerkkinä mahdollisuuden valmistua kunnalliskodin johtajattareksi. Yhteiskunnallinen Korkeakoulu kouluttaa nuoriso-ohjaajia kunnallisiin nuoriso-ohjaajatehtäviin, kouluihin j.n.e. Suomen Kirkon Seurakuntaopiston Nuoriso-opisto seurakunnallisiin nuoriso-ohjaajatehtäviin. Kumpaisellekin linjalle otetaan kansankorkeakoulun kurssin suorittaneita nuoria. Yhteiskunnallisessa Korkeakoulussa on muitakin opiskelusuuntia.

On vielä muitakin mahdollisuuksia kansankorkeakoulun käyneille nuorille. Ne, jotka pyrkivät kansakoulunopettajaseminaariin, voivat saada apua ja vahvistusta useissa aineissa kansankorkeakoulussa. Myöskin keskikoulukurssiin pyrkivät voivat käyttää talvea opistossamme hyödykseen.

Vielä mainittakoon eräänä huomattavana mahdollisuutena Sisälähetysseuran Kasvattajaopisto, johon kansankorkeakoulun kurssin suorittaneilla on mahdollisuus päästä oppilaaksi. Kasvattajaopisto valmistaa johtajattaria lastenkoteihin.

Kansankorkeakoulumme tahtovat toimia Jumalan pettämättömän sanan pohjalla ja Kristuksen evankeliumin valossa evankelisen herätysliikkeemme hengessä. Lähempiä tietoja koulun ohjelmasta saa pastori Veikko Takalalta, os. Karkku, Kansanopisto sekä allekirjoittaneelta, os. Helsinki, Mannerheimintie 85 C 58.

Pohjimmaltaan siis opistomme haluaisivat olla nuorille kouluna Jumalan sanassa ja armossa kasvamiseksi. Toivotan eteen-

Taivaskaipuu.

Mä olen syntinen — saastainen
ja Sulta armoa, Herra, anelen.
Sä vielä voithan mun uudistaa
ja synneistä kaikista puhdistaa.

Mä alhaalla, alhaalla lienen,
Sä, Jeesus, vain tiedät mun tieni.
Voi jospa mä kerran pääsisin pois
ja Jeesus rauhaa mun sieluuni tois!

Toivon hartaasti vielä,
että Jeesus kohtais mun tiellä
ja että kerran, toivon niin,
mä pääsisin kanssansa Siioniin!

*

Pikkupoika pääsi viikon lomalle tuberkuloosisairaalaan. Hänen tilansa oli toivoton. Kun hän palasi takaisin parantolaan, kysyi hoitajatar häneltä: »Mitä sinä teit lomallasi». Poika vastasi: »Annoin äidin rakastaa itseäni».

Usko Kristukseen on sitä, että annamme rakastaa itseämme.

päin pyrkivät nuoret tervetulleiksi kansankorkeakouluihimme, joko Karkkuun tai Helsinkiin, ensi syksynä. Ehkäpä saamme nähdä Helsingissä jälleen ensi syksynä useita Nurmeksen opiston toveriliittolaisia!

Lauri Koskenniemi.

joukko lauloi rakasta tunnustauluaan. Toiset matkustajat kääntyivät uteliaina katsoomaan ja useiden silmissä kiilsi kyynel, kun he kanssamme yhtyivät laulamaan: »Tule Jeesuksen luo».

Taas jännitystä ja odotusta, olemme Kouvolan asemalla, täällä kaukana etelässä, jossa harvat meistä ennen ovat käyneet. Kävimme asemaravintolassa: tupakoivia, maalattuja ja juopuneita naisia. Kyyneleet kohoavat silmiin, kun ajattelee noita ihmisraukkoja. Heidätkin on Jumala luonut omaksi kuvakseen, hekin ovat Jumalan lapsia. Miksi he ovat tuollaisia? Kenen syy? Jumala, älä jätä heitä! Kävelemme ulkona, mieli hiukan rauhoittuu, mutta usein säikähtää aivan ja huomaa ajatusten viiptyvän tuolla ravintolassa.

Auto vierä Perheniemien rappujen eteen. Suuri joukko nuoria toivotti meidät tervetulleiksi laululla: »Vain sun veres Jeesus on turvana mulla». Kuuntelimme liikuttuneina ja sydämen täytti kiitollisuus siitä, että minäkin olen päässyt tänne. Kunpa vain Jeesus olisi kanssamme täälläkin ja siunaisi sen ajan, jonka täällä viivymme.

Meidät, matkasta väsyneet, ohjattiin heti kahville, mikä olikin erittäin hyvä kylmän autokyydin jälkeen. Ennen meitä oli jo tullut toistasataa vierasta ja lisää tuli vaan. Edustajia oli 10:ltä eri opistolta.

Illalla kokoontuessamme toisten joukkoon viettämään raittiusjuhlaa suureen saliin, joka oli täynnä nuorisoa, sydämessä tuntui taas suuri yhteenkuuluvaisuuden ja kotoisen lämmän tunne. Toisten reipas laulu veti väkisin mukaansa ja antoi iloisen mielen, vaikka matkan väsymys olikin suuri. Illan ohjelmassa oli kohokohtana opiston omien poikien ja tyttöjen raittiuslupaus. Ei varmasti kukaan heistä tehnyt tätä välinpitämättömällä mielellä. Saimme kuulla myöskin puheita ja kaunista laulua.

Valkeni tiistai, kisapäivä. Suksia voideltiin ja kokeiltiin. Kisat varsinaisesti alkoivat klo 12. Naiset hiihtivät ensin, heidän matkansa oli 5 km ja luvultaan oli heitä 58. Miesten matka oli 10 km ja tässä sarjassa osanottajia oli 49. Kilpailu muodostui erittäin jännittäväksi ja tasapuoliseksi niin naisilla kuin miehilläkin. Meikäläiset eivät ikävä kyllä oikein pärjänneet, syyksi keksittiin epäonnistunut voitelu.

Illalla klo 18 kokoontuimme tuloksia kuulemaan ja erohetkeä viettämään. Sairalan opisto sai kiertopalkinnon. Meidän opisto jäi loppupäähän, pojat selviytyivät paremmin, mutta me tytöt emme pitäneet puoliamme.

Viimeinen ilta Perheniemessä. Laulu kaiaku mahtavana suuressa salissa ja jokaisen sydämen täyttää yhteenkuuluvaisuuden tunne. Ilta kuluu ja meidän nurmekselaitten oli aika ruveta lähtemään. Vielä johtajamme astui nuorisojoukon eteen antaen muistoksi sanat: »Te olette kalliisti ostetut, älkää olko ihmisten orjia». — Heitimme kiireesti hyvästit ja nousimme meitä odottavaan autoon. Korviimme jäi kaikumaan meitä saattamassa olleiden laulu: »Sä kuljet seurassa Jeesuksen». Eron hetkellä on aina ikävää.

Mutta onnellisia me olemme kaikki, kun pääsimme mustaan pirttiimme, joka sentään on kaikista paras paikka.

Yleisvaikutelmana siitä matkasta jäi se rohkaiseva asia, että näki Suomessa olevan vielä sellaisiakin nuoria, jotka tunnustavat Jeesuksen Vapahtajakseen ja vastuksia pelkäämättä, koko nuoruutensa innolla käyvät kilvoittelemaan sen puolesta, jonka tietävät oikeaksi.

Hiihtokilpailuissa Pielisjärven opistolla.

Kirj. Aino Karjalainen.

Tiistaiamuna 7. 3. vaelsi opistomme oppilasparvi opettajineen äsken sataneessa lumessa tarpoen kohti Kohtavaaran pysäkkiä mielissä matkan päämäärä, Pielisjärven kristillinen naapuriopisto, jonne meidät oli kutsuttu mitteleämään voimiamme suksiladulla paremmuudesta. — Pian saapuikin juna kohisten kohdallemme ja iloinen parvi pyrähti sisälle miltei tyhjään vaunuun, jossa viritimme reippaan aamuvirren. Tuossa tuokiassa vilahtivat muutamat tutut pysäkit ohitse ja niin olimme Kylänlahdessa, jossa johtaja Ojajärvi oli meitä jo ystävällisesti toivottelemassa tervetulleeksi. Sää oli miltei suojainen ja märkää lunta tupruutteli tuulen puuskan mukana taivaalta tehden kulkemisen vaivalloiseksi. Raskas taival odotti hiihtäjiä, mutta urhoollisesti molempien opistojen edustajat olivat päättäneet yrittää säästä huolimatta.

Opistolle saavuttuamme kokoonnuimme kaikki sekä vieraat että talon väki Herran sanan ääreen yhteiseen aamuhartauteen. Isäntäopiston johtaja virkisti mieliämme Jeesuksen sanoilla »Isä, minä kiitan sinua, että olet minua kuullut. Minä kyllä tiesin, että sinä minua aina kuulet». Jumala kuulee meitäkin. Silloinkin, kun on raskasta taivaltaa ja synnin lumet peittävät elämän kilpaladun tehden ponnistelun sillä vaikeaksi.

Aamuhartauden jälkeen hiihtäjät valmistautuivat kilpailuun ja me »huutosakki» tutustuimme opistoon. Ennen varsinaisten kilpailujen alkamista nautimme vielä vieraanvaraisen isäntäopiston tarjoaman maukkaan aamiaisen. Hetkisen ruokaa sulateltuamme ja jännittävän arpomisen tuloksena selville saadun lähtöjärjestyksen tultua tiedoksi alkoivat niinhyvin numeroidut kilpailijat kuin molempien opistojen huutojoukotkin kerääntyä lähtöpaikalle. Ensimmäiseksi lähtijäksi lumettuneelle ladulle oli arpa määrännyt meidän Pirkkomme, jolle huusimme: »Kohtavaaran neito nuori, latu selkeäksi suori». Sinne painelivat vuorollaan pielisjärveläiset niinkuin meidänkin Sirkka, Eeva, Aili, Laina y.m. Kova oli koetus ladulla ja jännityksellä odotettiin kilpailijoita saapuvaksi. Sekunnit vain

olivat kysymyksessä voittajaa ratkaistaessa, joksi selviytyi isäntäopiston edustaja meidän Laina Kärkkäisemme seurattessa perässä toisena. Parastaan olivat kaikki koettaneet ja niinpä kilpailu muodostuikin erittäin tasaväkiseksi ja kauniiksi naapuriopiston tyttöjen saadessa joukkuetulokseksi jonkin verran paremman ajan.

Heti kohta tyttöjen jälkeen lähtivät ladulle pojat, joiden oli kierrettävä 5 km:n rata kahteen kertaan. Keli oli nyt jo hiukkasen korjautunut, mutta ankara tuuli vaikeutti vieläkin hiihtämistä kuljettaessaan ryöppynään irtonaista lunta mukanaan varsinkin alavalla lahden jäällä, jonka ylitse latu kulki mennen tullen. Urhoollisesti pojat jatkoivat matkaansa, vaikka kaikki voimat täytyikin keskittää vaikeaan tehtävään. Näin he parhaalla mahdollisella tavalla toteuttivat huutojoukon kehoituksen: »Kesken älä jätä, vaikk' ois keli mätä!» — Molempien hiihtokierrosten jälkeen voimme todeta, että tällä kertaa meidän Heikki Turusemme oli ensimmäinen ja Reino Tanskasella varma kolmas tila, niin että nyt poikien joukkuetulos oli vuorostaan meillä hiukan isäntäopistoamme parempi. Kun molempien joukkueiden keskiajat laskettiin yhteen, jäi meidän opistomme joukkueena hiukan verran paremmalle puolelle. — Kilpailun jälkeen johdateltiin jokainen hiihtäjä kuumaan teekupin ääreen ja heti välittömästi saunan virkistävään löylyyn. — Opistomme opettajat osallistuivat saunan ihanuuksiin aivan ansioitta, mutta siitä huolimatta nautinto oli suurenmoinen. — Ennen päivällistä meillä oli yhteinen lauluhetki, jolloin molempien opistojen laulun opettajien johdolla lauloimme yhden Kanteleen laulun ja Siionin virren.

Illalla meillä oli vielä yhteinen seurailta, jossa molempien opistojen kuoro lauloi ja opettajat sekä oppilaat puhuivat. Päivämme oli kulunut nopeasti iltaan. Se oli ollut monipuolinen ja vaihteleva sekä ruumista että sielua virkistävä. Tunsimme todella ollemme Siionin vuorella, jossa olimme saaneet ammentaa juodaksemme Jumalan sanan virvoittavasta lähteestä.

Pirtin Viesti.

Toveriliittolainen! Eikö yllämainittu sa-
nayhdistelmä ole Sinulle sentään aika mie-
luinen. Se merkitsee Sinulle tuulahdusta
opistokodista, se merkitsee yhdyssidettä
toisiin toveriliittolaisiin, koko Pirtin per-
heeseen. Ja varmaan se merkitsee myöskin
viestiä ylhäältä, muistutusta: oletko tiellä?

Nyt saapui tämä lehti Sinulle ensimmäi-
sen kerran tänä vuonna. Pidäthän huolen
siitä, että se tulee jatkuvasti. Eikö ole ilman
muuta selvää, että jokainen toveriliittolai-
nen tilaa tämän oman lehtemme. Sitten
lisäksi hanki ainakin 2 uutta tilausta. Näin
saataisiin lehti paremmin kannattamaan
ja opistoasiakin tällä tavalla tulisi tunne-
tuksi. Kun tilausmaksukin on halpa, vain
100:—, ei asia tuottane mitään vaikeuksia,
jos vain tulee pantua toimeksi. Tämä on
meidän yhteinen asiaamme. Pirtin Viestin
pitää elää! Se riippuu myöskin Sinusta.
Ehän laiminlyö omaa osuuttasi, muuten
ehdottomasti jarrutat asiaamme. Siis ti-
lauksia hankkimaan!

Pirtin Viesti toivoo vielä toisellakin ta-
valla toveriliittolaisten mukana oloa. Kir-
joittakaa! Viestin palstat kaipaavat opis-
tolaisten omia kirjoituksia. On mieltäsy-
kähdyttävää lukea opistoverin terveh-
dystä. Ja näinhän voimme kehoittaa toinen
toisiamme, ettei meistä kukaan synnin pet-
tämänä paatuisi.

Pirtin Viestillä on aikomus ilmestyä tänä
vuonna 6:na numerona. Tämän jälkeinen,
siis N:o 2 ilmestyisi toukokuun alussa, N:o
3—4 juhannukseksi, N:o 5 lokakuussa ja
N:o 6 joulukuussa.

Jos odotat Pirtin Viestiä, niin tee jotain!

Opiston kuulumisia.

Tiedättekö, että uusi opiston päärakennus
on jo kohonnut Haiholan riihisärkälle?
Toveripäivillä voit sen itse nähdä.

— että jokainen kuutiometri tässä ra-
kennuksessa tulee maksamaan n. 3.500:—
mk ja jokainen tili lopullisesti paikoillaan
lähes 100:— mk. Montako Sinä voisit hank-
kia?

— että Sisäasiainministeriö on myöntä-
nyt opistollemme koko maata käsittävän
rahankeräyslupan opistorakennuksen ra-
hoittamiseksi ja että Sinäkin voisit tehdä
tässä asiassa ainakin sen, että järjestäisit
kotiseudullasi juhlan uuden opistokotimme
hyväksi. Siten voisit saada kokoon kenties
yhden kuution hinnan. Siksi älä viivyttel!

— että opistolla on omia onnentoivotus-
ja osanottoadresseja. Niitä käyttämällä ja
levittämällä voidaan saada monta kuutiota
opistorakennukseen. Montako Sinä voisit
ottaa (myydäksesi) pitääksesi niitä tar-
jolla? Niitä lähetetään pyydettyäessä kai-
kille halukkaille.

— että Pirtin Viesti tarvitsee Sinun toi-
menpiteitäsi, tilaajamäärän lisäämiseksi:
kaksi tilaajaa!

— että juuri Sinua odotetaan toveripäi-
ville mukanasasi — mikäli mahdollista —
joku Jumalan oma sana.

— että toveripäiviä vietetään nyt, jos
Jumala suo, viimeistä kertaa vanhassa Pir-
tissämmme.

Tervetuloa!

Toivo Salomaa.

Kajaanissa 1950, Kainuun Sanomain Kirjapaino Oy.

Allekirjoittanut tilaa Pirtin Viestin v. 1950. Tilausmaksu (100:—) seuraa/lähetet-
tään opiston postisiirtotilillä N:o 80220.

Nimi ja osoite (selvästi).